

већ да је дели с другима. Сретењски устав је за ондашње прилике био напредан и инспирисан идејама француске уставности јер је од француских конституција узео и спољашњи облик. То је утицало да он буде прожет духом начела, уставних принципа који су у Србији до тада били непознати и које је могла само да прижељкује. Устав у духу француске уставности полази од тога да постоје српске власти, њих три, и то: „законодатељна, законоизвршитељна и судејска“, али није био до краја доследан у њиховој подели јер је предвиђао да законодавну и извршну власт заједно врше кнез и Државни савет. Док је кнез био уобичајена институција у српској али и широј (словенској) традицији, то не би могло да се каже и за Државни савет. Он је по Сретењском уставу био нешто ново, оригинално, што није имало узора у неком од постојећих органа европских устава. Судску власт, као трећу грану власти, су вршили судови организовани у три степена и то као окружни (првостепени), Велики суд као другостепени (апелациони) и посебно одељење Државног савета које суди у трећем (последњем) степену. Гледано у целини, Сретењски устав је био на линији даљег јачања српске државности, проширења њених самоуправних права добијених хатишерифима од 1830. и 1833. као и напора за све већом независношћу у унутрашњем управљању али испоља, према другим државама. Тако је Србија овим Уставом добила прерогативе за такву организацију управе и власти по којој је, ако не формално, а оно практично могла да се сматра сувереном државом. И поред намере да се ограничи Милошева кнежевска власт, кнез је и даље центар власти, глава државе и располаже важним овлашћењима и као чинилац законодавне и извршне власти. Као носилац извршне власти даје помиловање за кривице, одликовања и друга признања, поставља све чиновнике (као и нове чланове Државног савета), председника Државног савета, а у законодавној власти, заједно с Државним саветом предлаже и издаје законе и уредбе и стара се о њиховом извршавању посредством надлежних министара. У законодавству, кнез је био јачи законодавни чинилац јер је имао право потврђивања закона изгласаног у Државном савету, а његово ускраћивање те потврде је фактички значило вето на закон. Тиме је кнез могао да спречи одлуке Државног савета а својим ветом да одуговлачи законодавне радње. Државни савет је поред кнеза био највиша државна власт у земљи и био је састављен од председника, шест министара, главног секретара и неодређеног броја државних саветника (совјетника) који су уживали сталност. То је имао да буде највиши орган државне управе, да представља највишу установу за уређење државне администрације јер устројава друге